

Изведнажъ нѣкакъвъ шепотъ се разнесе между дѣцата и всички се спустнаха къмъ оградата, а нѣкои, по-нетърпѣливи, излѣзоха на улицата. „Носятъ го, носятъ го!“ — шушнѣха всички. Това се забѣлѣза и отъ учителската стая. Младата учителка, която днесъ бѣ дошла по-рано отъ колегитѣ си, надникна отъ прозореца. Изъ улицата вървѣха единъ бѣденъ селянинъ и кехаята, които носѣха малко ковчедже. Въ него лежеше мъртво, покрито съ бѣлъ платъ, дѣте. Слѣдъ ковчегъ едва се влачеше стара жена въ дрипи и често бършеше очитѣ си съ мръсна кърпа. Учителката погледна тая картина и веднага се одръпна отъ прозореца. Но, като че ли нѣщо я пакъ тласна къмъ прозореца. Тя пакъ се наведе и погледна. Въ тая минута ковчеджето минаваше подъ прозореца. Тя тръпна!... „Ахъ!“ — пошепна тя и закри очитѣ си. „Това е то! Познахъ го!“... Макаръ лицето на умрѣлото да бѣ блѣдно, а не розово както на онова, що я спаси, неговитѣ руси кждри неговитѣ полуотворени сега сини очи... тѣ бѣха сжщитѣ...

Тя плака за него съ топли искрени сълзи, тя плака отъ сърце и дълго врѣме неможа да се успокои. Тя тъй го бѣ обикнала отъ тогава, отъ онзи снѣженъ день...

Вратитѣ на стаята скръднаха и едно царвуланче плахо се вмъкна и каза: „Учителко, да идемъ ли да видимъ кждѣ ще ровятъ просячето“. И като не получи отговоръ, то се уплаши и намѣри за добръ да обясни за кого е думата „Онова, което вчера паднало отъ канаритѣ и си разбило главата“... Но и тоя пжтъ учителката му не го чу и то като уплашено зайче избѣга отъ стаята.

На сутринята между дѣцата се носѣше чудната мѣлва, че на гроба на просячето самодивитѣ поставили красивъ вѣнецъ отъ пролѣтни цвѣтя, привързанъ съ хубава синя панделка о черенъ кръстъ, на който едно овчарче казвало, че имало надписъ:

„На васъ очици сини
Поднасямъ тозъ вѣнецъ...
На вази за отплата,
О, кждри руси-слънчева позлата!“